

CLAIRE HENNESSYOVÁ

Sorbetové dievča

COO
BOO

Štíhla.
Dokonalá.
Zdrvená.

Sorbetové dievča

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Claire Hennessyová
Sorbetové dievča – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Sorbetové dievča

CLAIRE HENNESSYOVÁ

COO
BOO

September

PRVÁ KAPITOLA

Nemyslite si, že som strážny anjel. Nemám krídla, neznie tu nebeská hudba ani neseďím na mäkkom obláčiku. Sme tu len my dve so šéfkou (nie je to božská bytosť, nedomýšľajte si). Ide o úlohu. Moju prvú. Dúfam, že bude jediná.

„Jednej duši treba pomôcť,“ hovorí mi šéfka, či vlastne mi adresuje túto myšlienku, pretože reč je úplne iná, keď nemáte telo.

„O čo presne pôjde?“ pýtam sa. Očakávam niečo veľmi závažné, problém, o akom sa píše v románoch o krutých osudoch a v bulvárnych časopisoch.

„Volá sa Julia,“ pokračuje šéfka. No ako tušíte, nie je to pre mňa tá najdôležitejšia informácia.

„Dobre. A čo sa jej stalo?“ Chcem skôr vedieť, či dostanem nejakú správu, záznam udalostí od odborníkov na medicínu, tých nafúkancov, ktorým by človek najradšej vrazil pästou do tváre.

„Na tom nič nie je, ak niekto potrebuje pomoc, Annabel.“ V jej hlase cítim zmierlivý tón a to je to posledné, čo teraz potrebujem. Ak by som nemala oči o dva metre nižšie, asi by som ich v tej chvíli prevrátila.

„No dobre, lenže väčšina ľudí, ktorí potrebujú pomoc, nik nepomáha...“ Tu som sa zasekla. Ani totiž presne neviem, čím teraz som.

„Sprievodcovia duše?“ pomáha mi šéfka, čo ma opäť núti prevrátiť oči.

„... takí ako ja. Čo mám urobiť, aby som jej pomohla? Čo sa jej stalo?“

„To si musíš zistiť sama.“

„Vy mi nič nepoviete?“

„Najprv ju len pozoruj. Spoznaj ju. Budeš vedieť, čo si myslí, a čím dlhšie s ňou budeš, tým lepšie budeš cítiť, čo ľudia...“

„Koľko času na to budem mať?“ Vyzerá to ako beh na dlhé trate. „Netreba radšej niekoho iného odradiť od skoku z mosta alebo niečo podobné?“

Ak by šéfka mala tvár, v tej chvíli by sa usmiala. „Práve toto dievča ťa potrebuje.“

„Celkom iste nie niekto iný?“

„Presne ona.“

„Určite máte aj niekoho iného, komu potrebujete pomôcť.“

„Komu ja potrebujem pomôcť?“ Odrazu mi vyskočí pred očami obraz, na ktorom takmer jasne vidím, aká by bola, keby ostala nažive. Dívajú sa na mňa ponad svoje okuliare. „Toto nerobíš pre mňa, Annabel.“ Zvyčajná taktika: vyslov meno toho, s kým sa rozprávaš, aby vznikol dojem, že ti na ňom záleží. No na mňa to neplatí.

„Budeš jej pomáhať, aby si pomohla sebe.“

Nuž, to je pravda. Daj mi úlohu, a ak ju splním, dosiahnem, čo si želim. Nerobím to preto, že mám také dobré srdce.

Moje srdce, moje srdce, moje malé patetické srdce.

Už sú to tri týždne, odkedy prestalo biť.

DRUHÁ KAPITOLA

Nechcem vás sklamať, ale nepredstavujte si, že môžem vletieť rovno do Juliinej izby alebo že sa v nej už vznášam, *zjednotená s celým vesmírom* či niečo podobné. Keď šéfka prikývne, že toto je dievča, ktoré mám na starosti, v tej chvíli sa ocitnem *pri nej*. Zdá sa mi, že v tejto izbe sa jej nič zlé nemohlo stať.

Prvý pohľad môže byť klamlivý, no v miestnosti je knižnica plná vážnych vecí – novín, časopisov a kníh s témami ako Blízky východ a dejiny vzdelávania žien. Je tu uprataný stôl, notebook s otvoreným programom Microsoft Word, otočná stolička s vlneným svetrom, prehodeným cez operadlo. Predstavujem si, aký je teplý.

Tu asi nebýva dievča, ktoré by rodičia zanedbávali alebo ktoré by blicovalo, ani to tu nevyzerá, že by tá dievčina mohla mať problém s drogami. Tento dojem mám už od začiatku a zdá sa mi, že tu len strácam čas – je to len nejaká hlúpa skúška, ktorou mám prejsť. No vtom vojde ona.

Do očí (ak by som ich mala) by mi udreli dve veci. Prvá: toto dievča poznám. Druhá: je tučné.

Mám ju zachrániť pred obezitou a to vôbec nie je smiešne.

To dievča sa volá Julia Jacobsová, a ak vám zišlo na um, že

to meno by bolo vhodné pre novinárku, tak ste trafili do čierneho. Práve v tejto chvíli, keď sa september už chýli ku koncu a príjemné letné počasie sa končí, Julia intenzívne myslí na školu – na úlohy, učiteľov a testy, ktoré budú na záver roka, no najviac premýšľa o prípravách školského časopisu. Spomenula som si, že Julia je zástupkyňou šéfredaktorky a Lorraine, šéfkka časopisu a jej kamarátka, rieši problém s učiteľmi, ktorí nesúhlasia, že chce uverejniť článok o samovražde.

Len nech toto dievča nemusím odhovárať od samovraždy, lebo Bohu prisahám (aj keď som si istá, že neexistuje, pretože po troch týždňoch by ste spolu s každým umierajúcim predpokladali, že dá o sebe vedieť a porozprávame sa), na toto nemám energiu.

Príblížim sa k Julii, načiahnem sa a podarí sa mi napojiť na jej myšlienky: je zaujatá úvahami o Lorraine a o článku, chce, aby sa problém s ním vyriešil a oni mohli slobodne písať. *Sloboda tlače*. Je skutočne?

No, poznám ju. Kedysi som ju poznala. Boli sme na rovnakej škole, keď som tam ešte chodila. Teraz je v piatom alebo šiestom – maturitnom ročníku. Už je dospelá. Pamätám si, že pred rokom či dvomi sa Julia v škole veľa hlásievala. A nebola tučná, vôbec nie taká, aká je teraz. Nevyzerala však ani chudá a medzi stehnami nemala medzeru. Bola štíhla. Mohli ste ju označiť týmto milosrdným slovom, akým sa opisujú ľudia, ktorí nie sú ani tenkí, ani tuční.

Odrazu sa zo susednej izby ozval plač, prenikavý a naliehavý nárek. Julia z pravého pleca zhadzuje tašku so školskými vecami a znovu odchádza. Som jej v päťách. Je tam dieťa.

Cítim niečo podobné ako vzrušenie. Teda takto je to. Tu je tá príčina. Má dieťa. Je jednou z tých biflošiek, ktoré si myslia, že im sa to nemôže stať. Rozhodla sa, že si dieťa nechá, no je to také ťažké, že je na pokraji zrútenia...

Všetko sa tým vysvetľuje – že pribrala, že jej nejaká vyššia moc poslala pomocníčku. No keď dieťa vezme do náručia, viem, že je to jej sestrička. Grace.

Ukázalo sa, že i keď som nehmotná, sklamanie ma ťaží.

„Pssst, Grace,“ tíši ju Julia a ja cítim, že je trochu mrzutá, pretože si musí robiť úlohy a bábätká pre to nemajú pochopenie, no napriek tomu má malú rada, veď je taká roztomilá. Ešte si nemôže požičiavať Juliino oblečenie ani sa vypytovať na chlapcov alebo rozprávať príbehy.

Možno by som Julii lepšie rozumela, keby som aj ja mala sestru a vedela by som presne, ako sestry môžu ublížiť, no z nej nič zlé necítim. Chcem sa už odtiaľto dostať preč. Neznášam, keď mám okolo seba takých ľudí, ktorí všade rozhadzujú oblečenie a nevedia sa ovládať.

Dívam sa na farebné plagáty na stene v detskej izbe a zdá sa mi, že niektoré písmená akoby jasnejšie žiarili. A tak skúšam rozlúštiť, či tie jasnejšie dávajú zmysel. *Sleduj.* Áno. Vďaka, šéfka.

TRETIA KAPITOLA

Čo sa deje:

1. Keď Julia utíši dieťa, vracia sa do svojej izby, sadá si k počítaču a kliká na rozličné stránky s očami prilepenými na obrazovku, tak ako iní ľudia sledujú porno stránky alebo fotografie, ktoré na net zavesili anorektičky. Pás na sukni sivej školskej uniformy sa jej hlboko zarezáva do brucha a ja si viem aj bez pohľadu na ňu predstaviť, že tam po ňom má červený kruh. Myslím si, že má takých kruhov na tele viac. Je to nechutné.
2. Po celý čas myslí na úlohy a časopis, neskôr na šéfredaktorku Lorraine a chlapca, ktorý sa volá Gavin. Potom zrazu ten pocit krivdy a zase sa jej myšlienky vracajú k úlohám. Chvíľu dúfam, že ju stresuje posledný ročník a blížiacie sa skúšky, ktoré rozhodnú o jej budúcnosti, a preto je taká rozhádzaná, no tak to nie je. V jej ťažko skúšanej hlave sa ani nemihne myšlienka na samovraždu.

3. Julii prichádza správa od jej najlepšej kamošky Deb. Týka sa párty, ktorú plánovali na víkend. Ak si dobre spomínam, na piatok. *Čau, všetkým som povedala, že o ôsmej, takže ak by si prišla o siedmej, mohli by sme si už predtým niečo vypiť. S dospelákmi bude problém, mamina vravela, že určite nemôže prísť domov načas, ale „našťastie“ oco a Štetka nám budú „robiť dozor“ (má Štetka už vek na to, aby bola za niečo zodpovedná???)*. Keď máš 18, všetci ťa začnú považovať za dospelú, ale pre rodičov si stále iba hlúpe DECKO.
4. O dve minúty neskôr je tu ďalšia správa. *Prepáč, že tu hysáčim, ale ŠTVE ma to. Dxxx*
5. Tie správy akoby ma bodali. Nevieam, či je to preto, že si na Deb nespomínam ako na niekoho, kto by bol mojou krvnou skupinou (už si ju ani neviem poriadne predstaviť), alebo preto, že sa jej Julia zdráha odpovedať. Cíti sa čudne, akoby jej bolo zatažko napísať krátku odpoveď: *O siedmej bude fajn. To s vašimi je škoda, ale aj tak sa budeme baviť, o.k? Tak zatiaľ sa maj!*
6. Keď Julia dopíše túto odpoveď, bez nálady schádza dolu do kuchyne a zapne kanvicu. Kým čaká na horúcu vodu, zje balíček chrumiek. Syr a cibuľa. Smrteľná kombinácia. Otvára si ďalší balíček. Urobí si veľkú šálku instantného kakaa, siahne do skrine a vyberie ďalší balíček chrumiek a potom ešte jeden. Napokon sa vracia do svojej izby.
7. Keď si líha do postele – pri vyzliekaní sa na nej všetko trasie, no našťastie sa rýchlo zahalí do vrecovej nočnej košele –, je v koši šesť prázdnych obalov od chrumiek.

Zjedla ich po večeri a po keksoch s čajom, ktoré si dala neskôr. Juliini rodičia sa nerozumne každý večer striedajú a pripravujú čaj a kekсы pre celú rodinu.

Čo z toho vyplýva:

1. Je tučná. Priberá, pretože priveľa je, nevie sa ovládať. Je to otrasné.
2. Veľmi by som chcela mať inú úlohu.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

„Chceš sa vzdať?“ pýta sa ma šéfka. Nevysloví to. Myslí si to, ale jej myšlienky sú presnejšie, ako myšlienky zvyčajne bývajú, keďže sú voľnejšie a nie vždy sa sformujú do viet. Ja už som prostredníctvom Julie zistila, aký zmatok môže byť v cudzej hlave.

„Nie celkom. Iba nechcem pomáhať jej.“

Toto miesto (je to vôbec miesto?) tvorí množstvo dojmov. Šéfku nevidím, ale viem, že tam je. Vnímam aj iných, ich hlasy mi znejú ako tichý šum, akoby sme mali stôl vo vzdialenom rohu kaviarne.

Nevznášame sa, ale ani nestojíme na zemi. Otázka *kde?* sa do tejto situácie vôbec nehodí, akoby bola v úplne inom jazyku.

„Je to tvoja úloha, Annabel. Dali sme ju tebe.“

„Ona pomoc nepotrebuje! Možno plán stravovania, ale takúto pomoc nie. Veď, preboha, stačí, ak sa prestane napchávať.“

Moju zmienku Boha nekomentuje a ja mám pocit, že aj na tomto mieste je to iba slovo. Namiesto toho pokračuje: „Vieš, že to nie je také ľahké.“

Jej tón sa mi nepáči. „Ako to mám vedieť? Prečo práve ja?“ Keby som mala ruky, už by som si ich bojovne dala vbok.

„Veď ty vieš prečo. Vždy je za tým viac, ako sa spočiatku zdá.“

A sme doma. Dôležitý je obsah, neposudzuj knihu podľa obalu, bla, bla, bla. Ktovie ako dlho je už šéfka mimo reálneho sveta, kde to tak robí každý. Tak to funguje.

Ak sa niekto v reálnom svete pozrie na človeka, ako je Julia, pomyslí si: *slaboška*. Onálepkuje ju: *lenivá*. Ľudia si uvedomujú, že niekto je tučný, a presne vedia, prečo je to tak. Aj ten politicky najkorektnejší človek to vidí, no na verejnosti drží jazyk za zubami. Každý vie, čo znamená byť tučný – je to zlyhanie.

„Takže mi nedáte inú úlohu?“ Veď musí existovať aj niekto iný. Vybrať sa dá z celej planéty s miliardami duší, ktoré potrebujú pomoc. Chcem už, aby bolo po tom, a získať to, čo potrebujem.

„Taká možnosť, žiaľ, nie je.“

„Prečo?“

Chvíľu si myslím, že z nej možno dostanem nejakú múdru odpoveď, no namiesto toho prichádza jednoznačné: „Toto je tvoja úloha.“

No určite.

„Takže zostaneš s ňou. Spoznávaj ju. Prinúť ju, aby počúvala.“

O chvíľu bude ešte nejaké *alebo*, viem to naisto, cítim to. „Alebo môžeš skončiť.“ A dostala ma.

„Zostanem pri nej,“ odpovedám.

Očakávam, že teraz bude nasledovať nejaká rodičovská reakcia – povie mi, že som skvelá a že je na mňa hrdá, pretože som prijala tú úlohu, alebo niečo v tom zmysle. Alebo že sme práve dospeli k *významnej dohode*.

No namiesto toho nasledoval záblesk a síce nič nevidím, ale viem, že tu už nie je a debata sa skončila. Stretneme sa inokedy, lebo zrejme aj dospeli v inom svete sú presvedčení, že *pravidelná kontrola* je potrebná. Akoby všetci mali rovnakú príručku o tom, ako dosiahnuť, aby naše životy – a smrť – boli v súlade s ich čudnými predstavami o tom, ako sa máme zdokonaľovať. Byť čoraz lepšími. Uzdravovať sa. Aj keď na to posledné už nemáme šancu.

PIATA KAPITOLA

Julia sa pripravuje na oslavu u Deb. Pred zrkadlom si skúša rozličné kúsky oblečenia. Dnes sa jej už podarilo vykašľať sa aj na to klamstvo o počte kalórií „odporúčaných ženám“, ktoré je v tabuľkách s malým písmom na obaloch, takže pohľad do zrkadla pri výmene oblečenia by pre ňu nemal byť nijakým prekvapením.

Tučná. Tučná. Tučná.

Stojí tam v spodnej bielizni, jednoduchej bielej podprsenke a nohavičkách. Keď sa prali s ďalšími vecami, postupne stratili svoju pôvodnú bielu farbu a už nie sú sviežo biele. Predtým mala oblečené rifle, takže ešte stále na nej vidno odtlačky pása z nohavíc – sú to tenké ružové kruhy okolo celého drieku. A na bruchu má odtlačenú aj sponu z opasku.

Brucho sa jej začína dvíhať už pod prsiami. Tam, kde by jej mali vytrčať rebrá, tie úžasné kosti, je iba tuk. Celé sa jej vydúva, no je iné ako tehotenské brucho, ale rovnako nápadné. Keby som vedela vracať, nebránila by som sa. Keď tučný človek kráča, všetko sa na ňom trasie. Hora tuku.

Ružové mäsité stehná sa jej o seba obtierajú, sú samá celulitída a ochabnuté svalstvo. Lýtka má ako huspeninu. Aj ony sa pri pohybe natriasajú. Ako takto môže žiť?

A predsa ju prekvapí, že je až taká tučná, akoby si to doteraz ani neuvedomila. Možno jej už zišlo na um, že jedáva viac nezdravých jedál, ako je pre ňu dobré, to pre ňu asi nie je nijaká novinka. Takisto tušila, že trochu pribrala, ale nevedela, že je to až také hrozné a viditeľné na prvý pohľad.

Je mi jej vlastne teraz trochu ľúto. Len trochu.

A potom mi napadne: nie som to ja? *Prinúť ju, aby počúvala.* Som na ňu už napojená?

Skúša si iné veci. Rifle, iné ako tie, čo mala predtým, krajšie, a k nim to červené etno tričko, ktoré je dosť voľné a neprilieha k telu, takže je to presne to, čo jej pristane, a pritom nemusí nič nikomu dokazovať. Človek presne nevie, aká je tučná, vie iba, že nie je štíhla. Ale rifle sú jej priúzkke. Skúša vtiahnúť brucho a zadrží dych, ale gombík sa nedá zapnúť. Skúša to zo všetkých síl a podarí sa jej dostať polovicu gombíka do dierky, ale potom jej vyklžne z prstov.

„Doriti!“ zahreší. Už dávnejšie tieto rifle nemala na sebe. Zbehli sa pri praní, myslí si. Výhovorka má veľkú moc. Pokúšala som sa zaklopať jej na čelo a zistiť, či mi porozumie. *Nezbehli sa. Ty si väčšia.*

Nie som si istá, či ma vníma. Skúšam to ešte raz a naliehavejšie. Chcem jej pomôcť. Nech o tom vie. Nech to sama vidí.

Vzdychne a snaží sa vyzliecť si tie rifle. Oblečie si tie, čo mala dnes, tie sú jej aspoň dobré. Podľa Julie sú rifle, ktoré sa zarezávajú do kože, v pohode. Tie, čo má na sebe, nie sú nič moc, no ujdú.

Znovu sa pozrie do zrkadla. „Lepšie to už nebude,“ hovorí a tvári sa pritom odhodlane. Usmeje sa. Ťažko povedať, či už tak podľahla sebaklamu, že tomu uverila.